

Ascensió al Lustou (3.023 m) Pirineu Francès

Data: dies 25, 26 i 27 de juny de 2010

Participants: Joan Gassol, Encarna Hidalgo, Amèlia Salvat, Josep Massana, Elena Güell i Toni Coll.

El divendres dia 25 de juny creuem el túnel de Bielsa i efectuem l'aproximació cap al poblet de Tramezaïgues i anem cap a l'aiguabarreig dels barrancs de Rioumajou i Péguère. Acampem en una zona lliure baix un magnífic bosc d'avets i pi roig, a la vora dels plans herbats on pasturen vaques i cavalls. Sopem amb les últimes llums del dia al bell mig d'aquest escenari natural i aviat anem a descansar a les tendes que acabem d'instal·lar.

El dissabte ens llevem de matinada, esmorzem una mica i tot seguit ens internem en la vall de Péguère, creuem un pont d'obra i anem per una pista que aproximadament als dos kilòmetres mena en un altre pontet sobre els rierols de Guerrenys i la Piarre. Tot just vora el pontet bifurca un sender a mà esquerra, el seguim, creuem a gual les aigües de la vall de la Piarre i pugem direcció Nord fins unes grans cascades (1780m).

El corriol pren direcció NE-E creua el curs d'aigua i s'enfila fins una cabana de pastors. Ens hi deturem per menjar quelcom a l'ensems que arriba el pastor acompanyat del seus gossos. És un senyor molt amable i fem petar la xerrada mentre esmorzem.

Continuem pujant per prats i congestes mentre contemplem el nostre objectiu. Guanyem la carena del contrafort Oest que poc a poc ens condueix al coll de Lustou (2649m.) i anem cada cop més prop de l'aresta. Als (2.900m.) trobem un precari abrisc mig cobert de neu, on aprofitem per menjar uns fruits secs i unes barretes que ens proporcionaran l'energia per afrontar l'últim esforç.

Una aresta a vegades un pel aèria, però sense dificultats ens permet assolir els (3.023m.) del cim i gaudir momentàniament d'una panoràmica sens límits. Les nuvolades cada cop més intenses i la boira que poc a poc ascendia per les valls, aviat ens feia la guitza i ens obligava a tirar avall. Poc abans d'arribar a la cabana de pastors, la pluja s'havia sumat a la resta d'elements i l'aiguat aviat ens deixava xopats, però sempre amb la satisfacció d'haver ascendit a un gran cim.

